

Libabőr

Váljunk láthatatlanná!
A Láz-mocsár vérfarkasa

Itt a kezem.
Hol a kezem?

Nem félünk
a farkastól?

Filmen
is hódít!

 COOL
SELECTION

R. L. Stine

NEW YORK TIMES BESTSELLERLISTÁS ÍRÓ

R. L. Stine

Libabőr

Váljunk láthatatlanná!
A Láz-mocsár vérfarkasa

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

TARTALOM

VÁLJUNK LÁTHATATLANNÁ!	7
A LÁZ-MOCSÁR VÉRFARKASA	135

**VÁLJUNK
LÁTHATATLANNÁ!**

ELŐSZÖR TIZENKÉT ÉVES KOROMBAN váltam láthatatlanná.

Igazából Fehérke hibája volt az egész. Fehérke a kutyám. Keverék eb: van benne terriervér, de sok minden más is. A bundája fekete, így természetesen Fehérkének neveztük el.

Ha Fehérke nem szimatolt volna összevissza a padláson...

Nos, talán jobb lesz, ha az elejéről kezdem.

A születnapom egy esős szombatra esett. Már csak pár perc volt hátra, hogy a vendégek szállingózni kezdjenek a születnapi bulimra, így én épp nagyban készülődtem.

A készülődés azt jelenti, hogy megfésülködtem.

Az öcsém állandóan cukkol a hajam miatt. Folyton beszólogat, amiért állandóan a tükör előtt fésülgetem meg rendezgetem a frizurámat.

Az a helyzet, hogy szuper hajam van. Sűrű, aranybarnás színű, és épp csak egy kicsit hullámos. A hajam a legjobb vonásom, úgyhogy szeretek gondoskodni arról, hogy jól is nézzen ki.

És hát a helyzet az, hogy a füleim hatalmasak. Borzasztóan elállnak. Úgyhogy folyton ügyelnem kell arra, hogy a hajam eltakarja a füleimet. Ez nagyon fontos!

– Max, hátul összekócolódott – szólalt meg az öcsém, Bali, aki a hátam mögött ácsorgott, miközben az előszoba tükreben vizslattam a hajamat.

Az igazi neve Noah, de én Balinak hívom, mert ő az egyetlen balkezes a családban. Most is épp a bal kezével dobálta a baseball-labdáját. Tisztában volt azzal, hogy a házban nem szabad labdáznia, de ennek ellenére folyton csinálta.

Bali két évvel fiatalabb nálam. Nem rossz gyerek, csak túl sok az energiája. Valamit folyton csinálnia kell: labdázni, az asztalon dobolni, csapkodni valamit, körbe-körberohangálni, dolgokba beleugrani vagy csak velem birkózni. Értitek. Apa szerint zabszem van a fenekében. Elég béna kifejezés, de a tesómat jól leírja.

Megfordultam, és addig tekergettem a nyakam, amíg rá nem láttam a hajamra a tükörben.

– Nem is kócos, te hazudós! – méltatlankodtam.

– Kapd el! – kiáltotta Bali, és felém hajította a labdáját.

Utánanyúltam, de nem sikerült elkapnom, így az hangos puffanással a falnak csapódott, pont a tükör alatt. Balival visszafojtott lélegzettel figyeltük, anya vajon meghallotta-e a zajt. De nem. Szerintem épp a konyhában volt, és a tortával volt elfoglalva.

– Ez butaság volt – súgtam oda Balinak. – Majdnem eltörted a tüköröt.

– *Te* vagy a buta – szólt vissza. Tipikus.

– Miért nem tanulsz meg jobb kézzel dobni? Akkor talán néha én is el tudnám kapni – mondtam.

Szeretem azzal cukkolni, hogy balkezes, mert azt nagyon utálja.

– Büdi vagy – vágott vissza, miután felvette a baseball-labdát.

Már hozzászóktam az ilyenekhez. Naponta vagy százszor elmondja. Gondolom, azt hiszi, hogy nagyon okos.

Tízéves létére jó gyerek, de nincs túl nagy szókincese.

– Kilóg a füled – folytatta.

Tudtam, hogy nem mond igazat. Már épp válaszolni akartam neki, amikor csengettek.

Az öcsémmel egymással versenyezve rohantunk végig a szűk folyosón a bejárati ajtó felé.

– Hé-kás, ez az én bulim! – szóltam rá.

De Bali ért először az ajtóhoz, így ő nyitotta ki.

A legjobb barátom, Zack elhúzta a szúnyoghálót, és besietett a házba. Az eső egyre jobban esett odakinn, és már így is bőrig ázott.

Átnyújtott nekem egy ezüstszínű csomagolópapírba csomagolt ajándékot, amiről esőcseppek csöpögtek.

– Jó pár képregény van benne – mondta. – Én már kiolvastam őket. Az *X-Force* elég király.

– Köszí – feleltem. – Talán nem áztak el.

Bali kitepte a kezemből az ajándékot, és a nappaliba rohant velem.

– Ne nyisd ki! – kiabáltam.

Azt felelte, hogy csak építeni kezdi az ajándéktornyot.

Zack levette a Red Sox-os baseballsapkáját, így szemügyre vehettem az új frizuráját.

– Azta! Elég... máshogy nézel ki – állapítottam meg, miközben az új kinézetét vizslattam.

Fekete haját bal oldalon nagyon rövidre nyírták. A maradékot meghagyták hosszan, és átfésülték a jobb oldalára.

– Hívtál lányokat is? – kérdezte tőlem. – Vagy csak fiúk lesznek?

– Jön pár lány – feleltem. – Erin és April. És talán az unokatesóm, Debra is.

Tudtam, hogy Debra bejön neki.

Elmerengve bólintott. Zacknek nagyon komoly arca van. Pici, kék szemével folyton a távolba mered, mintha nagyon erősen gondolkodna valamin. Mintha nagyon okos lenne.

Pedig elég forrófejű srác. Nem az az ideges fajta, inkább csak ingerlékeny. És nagy benne a versenyszellem. Folyton nyernie kell. Ha bármikor második lesz valamiben, akkor nagyon feldühödik, és rugdosni kezdi a bútorokat. Ismeritek ezt a típust.

– Mit fogunk csinálni? – kérdezte Zack, miközben lerázta a vizet a Red Sox-os sapkájáról.

Megvontam a vállam.

– Az volt a terv, hogy a hátsó kertben leszünk. Apa reggel fel is tette a röplabdahálót. Még azelőtt, hogy esni kezdett volna az eső. De kikölcsönöztem pár filmet is, talán azokat nézzük majd.

Ekkor ismét csengettek. Bali a semmiből bukkant elő, félrelökött minket az útból Zackkel, és az ajtó felé vette az irányt.

– Ó, ti vagytok azok – hallottam a hangját.

– Micsoda fogadtatás! – Felismertem Erin cincogó hangját.

Erint páran „Egér”-nek szólítják a hangja miatt, na meg azért is, mert olyan pici, mint egy egér. Rövid, egyenes, szőke haja van, és szerintem elég cuki, de persze ezt soha senkinek nem vallanám be.

– Bejöhetünk? – Ezúttal April hangja hallatszott.

April a másik lány a társaságunkból. Göndör, fekete haja és sötét, szomorú szeme van. Korábban azt hittem, hogy folyton nagyon bánatos, de aztán rájöttem, hogy igazából csak félénk.

– A buli holnap lesz – hallottam Bali válaszát.

– Tessék? – kiáltott fel mindkét lány döbbsen.

– Ez nem igaz! – kiabáltam. Majd az ajtóhoz léptem, és arrébb lökdöstem Balit az útból. Elhúztam a szúnyoghálót is, hogy Erin és April be tudjanak jönni. – Ismeritek Bali kis vicceit – tettem hozzá, és közben a falnak nyomtam az öcsémet.

– Bali maga egy kis vicc – szólalt meg Erin.

– Buta vagy – vágott neki vissza Bali.

Még jobban a falnak nyomtam, teljes súlyommal nekításmaszkodtam. De sikerült kicsusszannia a szorításomból, majd el is menekült.

– Boldog születésnapot! – köszöntött fel April, és lerázta az esőcseppeket göndör hajáról. Átnyújtott egy karácsonyi csomagolópapírba csomagolt ajándékot. – Csak ilyen papír volt otthon – magyarázta, amikor észrevette, hogy a csomagolást bámulom.

– Neked is boldog karácsonyt! – viccelődtem.

Érzésre egy CD lehetett a csomagban.

– Én elfelejtettem elhozni az ajándékodat – közölte Erin.

– És mi az? – tudakoltam, miközben követtem a lányokat a nappaliba.

– Nem tudom. Még meg sem vettem.

Bali kitepte April ajándékát a kezemből, és elszaladt, hogy Zack ajándékának a tetejére pakolja a kanapé mögötti sarokban.

Erin lehuppant a fotel előtti fehér bőrottománra. April az ablakhoz lépett, és csak bámulta az esőt.

– Úgy volt, hogy hot dogot fogunk sütögetni – mondtam.

– Hát, ma eléggé tocsogósak lennének – jegyezte meg April.

Bali a kanapé mögött állt, és egy kézzel dobálta fel-alá a labdáját.

– El fogod törni azt a lámpát – figyelmeztettem.

De természetesen rám se bagózott.

– Ki jön még? – kérdezte Erin.

Mielőtt felelhettem volna, ismét csengettek. Balival versenyt futottunk az ajtóhoz. Ő átesett a saját edzőcipőjén, és hason csúszott végig az előszobán. Jellemző.

Fél háromra mindenki megérkezett, összesen tizenöten, és kezdetét vette a buli. Vagyis hát igazából nem vette

kezdését, mert nem tudtuk eldönteni, hogy mit csináljunk. Én a *Terminátort* akartam megnézni. De a lányok inkább twisterezni akartak.

– Ez az *én* születésnapom! – erősködtem.

Végül kompromisszumot kötöttünk. Először twisterez-tünk, utána pedig elkezdtük nézni a *Terminátort*, amíg el nem készült a kaja.

Elég jó buli volt. Szerintem mindenki jól érezte magát. Úgy tűnt, hogy még April is élvezi. Pedig ő általában elég csöndes és ideges a bulikon.

Bali kiborította a kóláját, és pusztá kézzel tolt be egy szelet csokitortát, mert azt gondolta, hogy ez vicces. De az egész társaságból csak ő viselkedett úgy, mint egy malac.

Közöltem is az öcsémmel, hogy csak azért hívtam meg, mert családtag, és nem tudtuk volna hova tenni a buli ide-jére. Erre azzal válaszolt, hogy szélesre tárta a száját, így mindenki szemügyre vehette az összecsócsált csokitortát.

Miután kibontottam az ajándékokat, újra elindítottam a *Terminátort*. De lassan mindenki szedelőzködni kezdett. Öt óra lehetett, de úgy tűnt, mintha sokkal később lenne. Olyan sötét volt, mintha már éjszaka lenne, kint pedig még mindig tombolt a vihar.

A szüleim a konyhában takarítottak. Már csak Erin és April maradtak. Úgy volt, hogy Erin anyukája jön értük. Erin felhívta, és kiderült, hogy kicsit késni fog.

Fehérke a nappali ablakánál állt, és örülten ugatott. Kínéztem, de senkit sem láttam. Két kézzel tudtam csak el-rángatni őt az ablaktól.

– Menjünk fel a szobámba! – javasoltam, amikor végre sikerült elhallgattatnom a buta kuttyánkat. – Van egy új videójátékom, amit ki akarok próbálni.

Erin és April örömmel követtek a lépcsőn. Valamiért nem tetszett nekik a film.

Az emeleti folyosón koromsötét volt. Megnyomtam a lámpakapcsolót, de a plafonba szerelt fények mégsem kapcsolódtak fel.

– Biztos kiégett az izzó – mondtam.

A szobám a folyosó végén volt, így lassan botorkáltunk végig a sötétben.

– Elég kísérteties itt – szólalt meg April halkán.

Alighogy ezt kimondta, kivágódott a gardrób ajtaja, és fülsiketítő vonyítás kíséretében egy sötét alak ugrott elénk.

2

MIKÖZBEN A LÁNYOK HALÁLRA RÉMÜLTEN SIKÍTOZTAK, a vonyító lény a derekamnál fogva elkapott, és a földre rántott.

– Bali... engedj el! – kiáltottam mérgesen. – Nem vagy vicces!

Úgy kacagott, mint egy órült. Velem ellentétben ő nagyon viccesnek találta.

– Elkaptalak titeket! – kiabált. – Jól elkaptalak!

– Nem is ijedtünk meg! – tiltakozott Erin. – Tudtuk, hogy te vagy az.

– Akkor minek sikítottatok? – kérdezte Bali.

Erin erre nem tudott válaszolni.

Lelöktem magamról, és feltápászkodtam.

– Ez nagyon béna volt, Bali.

– Mióta vártál ott a gardróbban? – kérdezte April.

– Régóta – felelte Bali.

Épp fel akart kelni, de Fehérke odaszaladt hozzá, és vadul nyalogatni kezdte az arcát. Annyira csiklandozta, hogy Bali nevetve visszadőlt a hátára.

– Fehérkét is megijesztetted – mondtam.

– Dehogy. Fehérke okosabb nálatok – jelentette ki Bali, azzal ellökte magától Fehérkét.

Fehérke erre inkább a folyosó túlsó oldalán lévő ajtót kezdte szaglászni.

– Hova vezet az az ajtó, Max? – tudakolta Erin.

– A padlásra – feleltem.

– Van egy padlásotok? – kiáltott fel Erin. Mintha ez olyan nagy szám lenne. – És mi van ott fenn? Imádom a padlásokat!

– Tessék? – Hunyorogva rámeredtem a sötétben. A lányok néha nagyon furák tudnak lenni. Mármint hogy imádkozhatja valaki a padlásokat? – Csak a nagyszüleim régi kacatjai – válaszoltam. – Ez régen az ő házuk volt. Anya és apa egy csomó cuccukat tárolja a padláson. Szinte sosem megyünk fel oda.

– Felmehetünk körbenézni? – kérte Erin.

– Gondolom – feleltem. – Nem hinném, hogy különösebben izgi lenne.

– Imádom a régi kacatokat – lelkesedett Erin.

– De olyan sötét van... – szólalt meg April halkán.

Szerintem kicsit megijedt.

Kinyitottam az ajtót, és a lámpakapcsolóért nyúltam. A mennyezeti világítás egy kattanással felkapcsolódott. Halvány, sárgás fényt vetett ránk, ahogy a meredek falépcsőket méregettük.

– Látod? Fenn ég a lámpa – nyugtatgattam Aprilt. Majd elindultam felfelé a lépcsőn. Csak úgy recsegett-ropogott az edzőcipőm alatt. Az árnyékom hosszan elnyúlt mögöttem. – Jöttök?

– Erin anyukája bármelyik pillanatban itt lehet – tétovázott April.

– Csak egy percre ugrunk fel – mondta Erin. Gyengéden meglökte Aprilt. – Gyerünk!

Fehérke farkcsóválva baktatott el mellettünk, a karmai hangosan kopogtak a fa lépcsőfokokon. Úgy félúton

járhattunk, amikor a levegő egyre melegebb és szárazabb kezdett lenni.

A legfelső lépcsőfokra érve megtorpantam, és körbenéztem. A padlás két irányba nyúlt el. Egyetlen hosszú szoba volt, tele régi bútorokkal, kartondobozokkal, ósdi ruhákkal, pecabotokkal, megsárgult magazinokkal... mindenféle kacattal.

– Óóó, olyan dohos szag van itt! – szólalt meg Erin, miközben engem kikerülve megtett pár lépést a hatalmas térben. Vett egy nagy levegőt. – Imádom ezt az illatot!

– Te tényleg nagyon furá vagy – állapítottam meg.

Az eső hangosan kopogott a tetőn. Csak úgy visszhangzott az alacsony belmagasságú szobában, folyamatosan morajló aláfestést hallatva. Úgy hangzott, mintha egy víz-esés belsejében állnánk.

Mind a négyen felfedezőútra indultunk. Bali folyamatosan a tetőgerendáknak dobálta a labdáját, és elkapta, miközben lefelé esett. Feltűnt, hogy April nem tágit Erin mellől. Fehérke vadul szaglászott a fal mentén.

– Szerintetek vannak itt fenn egerek? – kérdezte Bali ördögi vigyorral az arcán. Láttam, hogy April szeme elkekedik. – Nagy, kövér egerek, amik szeretnek a lányok lábán felmászni? – cukkolta tovább Bali.

A kisöcsémnek tényleg remek a humorérzéke.

– Mehetünk már? – kérdezte April türelmetlenül, és elkezdett a lépcső felé hátrálni.

– Nézzétek ezeket a régi magazinokat! – kiáltott fel Erin, mintha meg sem hallotta volna a barátnőjét. Kézbe vett egyet, és lapozgatni kezdte. – Ezt nézzétek! Nagyon viccesek ezek a ruhák, amiket a modellek viselnek!

– Hé-kás... Mit művel Fehérke? – kérdezte Bali hirtelen.

Követtem a tekintetét a túlsó fal irányába. Egy magas kartondobozhalom mögött megláttam Fehérke csóváló farkát. És hallottam, hogy közben vadul kapar valamit.

– Fehérke... gyere ide! – hívtam.

Természetesen rám sem bagózott. Csak még erősebben kapart.

– Fehérke, mit kaparsz ennyire?

– Biztos épp széttép egy egeret – vetette fel Bali.

– Én már itt se vagyok! – kiáltott fel April.

– Fehérke? – szölongattam.

Egy régi, nagy étkezőasztalt kikerülve végigsétáltam a zsúfolt padláson. Gyorsan kiszúrtam, hogy egy ajtó aljánál kapar.

– Hé, nézzétek csak! – szóltam vissza a többieknek. – Fehérke talált egy rejtett ajtót.

– Király! – kiabált Erin, és odasietett.

Bali és April lemaradtak.

– Nem is tudtam, hogy van itt ilyen – mondtam.

– Muszáj kiderítenünk, hogy hova vezet – sürgetett Erin. – Nézzük meg, mi van a túlsó oldalán!

Na, ekkor kezdődtek a bajok.

Most már értitek, miért mondom, hogy ez az egész Fehérke hibája, ugye? Ha az a buta kutya nem kezd szimatolni és kaparni, talán sosem találjuk meg a rejtett padlásajtót.

És soha nem fedeztük volna fel az izgalmas – és rémisztő – titkot a faajtó túlsó oldalán.

– FEHÉRKE! – Letérdeltem, és elhúztam a kutyát az ajtótól.

– Mi a baj, kiskutyám?

Amint elmozdítottam, Fehérke el is vesztette az ajtó iránti érdeklődését. Arrébb baktatott, és egy másik sarkot kezdett szaglászni. Ennyit arról, hogy a mai fiatalok csak rövid ideig képesek egy dologra koncentrálni. De gondolom, ez a különbség a kutyák és az emberek között.

Az eső továbbra is úgy szakadt, mintha dézsából öntenék, az egyenletes morajlás csak úgy zengett a fejünk fölött. Hallottam, ahogy a szél süvít a házunk sarka körül. Igazi tavaszi vihar volt.

Az ajtón egy félig kinyílt rozsdás retesz volt. Könnyedén kicsúszott a helyéről, és a megvetemedett faajtó már azelőtt kitárult, hogy rángatni kezdtem volna.

A zsanérok csikorogtak, ahogy magam felé húztam az ajtót, felfedve a túloldal tömör sötéttségét.

Mielőtt félig kinyithattam volna az ajtót, Bali viharzott el mellettem, be egyenesen a sötét terembe.

– *Itt egy hulla!* – visította.

– Neeeee! – kiáltotta April és Erin halálra rémült sikoltással.

De én jól ismertem Bali béna humorérzékét.

– Szép próbálkozás, Bali – mondtam, majd követtem az ajtón át.

Természetesen csak idétlenkedett.

Egy apró, ablaktalan szobában találtam magam. Az egyetlen fényforrás a padlás halovány, sárgás mennyezeti világítása volt.

– Nyisd ki teljesen az ajtót, hogy bejöjjön a fény! – kértem Erint. – Nem látok semmit.

Erin kitérte az ajtót, és odatolt egy kartondobozt, hogy kitámassza. Aztán ő és April is beóvatoskodtak, hogy csatlakozzanak hozzám és Balihoz.

– Túlságosan nagy ahhoz, hogy gardrób legyen – szólalt meg Erin, és a hangja a szokásosnál is cincogóbb volt. – De akkor mi ez?

– Csak egy sima szoba, gondolom – feleltem, miközben még mindig arra vártam, hogy a szemem hozzászokjon a tompa fényhez.

Még beljebb léptem. És ahogy ezt tettem, egy sötét alak lépett elém.

Felsikoltottam és hátraugrottam.

A másik ember is hátraugrott.

– Ez egy tükör, te tökfej! – szólta be nekem Bali, majd nevetni kezdett.

Hirtelen mind a négyen nevetésben törtünk ki. Ideges, visító nevetésben.

Egy tükör állt velünk szemben. Ahogy a sápadt, sárgás fény beszűrődött a kis, négyzet alakú szobába, kezdtem tisztán látni.

Egy nagy, téglalap alakú tükör volt az, úgy fél méterrel magasabb nálam, sötét fakerettel. Egy fából készült talapzaton állt.

Közelebb araszoltam hozzá, a tükörképem pedig ismét elém lépett, hogy üdvözöljön. Legnagyobb meglepetésemre

a tükörképem tisztán látszott. Az üveg nem volt poros, annak ellenére sem, hogy ezer éve nem járt itt senki.

A tükör elé álltam, és elkezdtem a hajamat vizslatni.

Hiszen mire valók a tükrök, ha nem erre, nem igaz?

– Ki tenne egy tükört egy olyan szobába, ahol nincs semmi más? – kérdezte Erin. Pár méterre a hátam mögül bukkan elő sötét tükröződése.

– Talán egy nagyon értékes bútordarab, vagy valami ilyesmi – találgattam, és közben előhúztam a farmerom zsebéből egy fésűt. – Tudjátok. Egy antik.

– A szüleid tették ide fel? – faggatott Erin.

– Nem tudom – válaszoltam. – Talán a nagyszüleimé lehetett. De tényleg fogalmam sincs.

Párszor végighúztam a fésűt a hajamon.

– Mehetünk végre? Ez nem túl izgi – szólt közbe April, aki még mindig vonakodva lődörgött a küszöbnél.

– Talán egy cirkuszi tükör lehetett – szólalt meg Bali, majd arrébb lökdösött az útból, hogy nyugodtan grimaszolhasson a tükör előtt, az arca alig pár centire az üvegtől. – Tudjátok. Mint azok a tükrök az elvarázsolt kastélyban, amikben tojás alakú lesz az ember teste.

– Te már most is úgy nézel ki, mint egy tojás – cukkoltam, és arrébb lökdöstem. – Legalábbis a fejed.

– Te meg egy záptojás vagy – vágott vissza. – És büdi. Belenéztem a tükörbe.

Teljesen normálisan festettem, egyáltalán nem volt torz a tükörképem.

– Hé, April, gyere már be! – nógattam. – Kitakarod a fényt.

– Nem mehetnénk inkább? – kérdezte nyöszörgő hangon. Tétovázva elmozdult a küszöbről, és tett néhány lépést a szoba belseje felé. – Amúgy is kit érdekel egy ósdi tükör?

– Hé-kás, nézzétek! – mondtam mutogatva.

Kiszúrtam egy kis lámpát a tükör tetejére erősítve. Ovális volt, és bronzból vagy valamilyen hasonló fémből készült. Az izzója hosszú és keskeny volt, majdnem olyan, mint egy fénycső, csak rövidebb.

Hosszan nézegettem, próbáltam megfejtetni a tompa fényben, hogyan működik.

– Azon gondolkozom, hogy kell felkapcsolni.

– Van rajta egy lánc – szólalt meg Erin, és közben melém lépett.

És tényleg, egy vékony lánc lógott le a lámpa jobb oldalán, úgy harminc centire a tükör tetejétől.

– Kíváncsi vagyok, működik-e – mondtam.

– Az izzó valószínűleg már kiégett – jegyezte meg Bali. A jó öreg Bali. Az örök optimista.

– Csak egy módon deríthetjük ki – folytattam, majd lábujjhegyre álltam, és nyújtózkodni kezdtem a lánc felé.

– Óvatosan! – figyelmeztetett April.

– Mi? De hát ez csak egy lámpa – válaszoltam.

A híres utolsó szavak.

Nyújtózkodtam. Elvételtem. Újra megpróbáltam. A második próbálkozásra sikerült elkapnom és meghúznom a láncot.

Meglepően éles villanással kapcsolódott fel az izzó. Aztán normális fénné tompult. Nagyon fehér fénné, ami élénken verődött vissza a tükörből.

– Na, így máris jobb! – kiáltottam fel. – Az egész szobát bevilágítja. Elég erősen ragyog, nem igaz?

De senki sem felelt.

– Azt mondtam, hogy elég erősen ragyog, nem igaz?

De a társaim továbbra is néma csöndbe burkolóztak.

Megfordultam, és meglepődve láttam, hogy mindhár-muk arcára rémület ült ki.

– Max? – kiáltotta Bali, és olyan erősen bámult rám, hogy a szeme majd kipottyant a gödréből.

– Max... hol vagy? – kiabált Erin. Aprilhez fordult. – Hová ment?

– De hát itt vagyok – mondtam nekik. – Meg sem mozdultam.

– *De nem látunk téged!* – sipította April.

4

MINDHÁRMAN FELÉM BÁMULTAK, kidüledt szemmel és még mindig rémülettel az arcukon. De tudtam, hogy csak viccelnek.

– Jól van, elég lesz, srácok! – mondtam. – Nem vagyok olyan gyökér, mint amilyennek tűnök. Esélytelen, hogy bedőljek ennek az olcsó trükknek.

– De, Max... – erősködött Bali. – Komolyan beszélünk!
– Nem látunk téged! – ismételte meg Erin.

Butaság, butaság, butaság.

Hirtelen a fény zavarni kezdte a szememet. Úgy tűnt, mintha egyre ragyogóbban égne. Egyenesen az arcomba világított.

Egyik kezemmel eltakartam az arcom, a másikkal pedig felfelé nyújtózkodtam, és meghúztam a láncot.

A lámpa lekapcsolódott, de a fehéren vakító fény velem maradt. Megpróbáltam pislogással elmulasztani, de még mindig hatalmas ragyogó foltok lebegtek a szemem előtt.

– Hé-kás... visszatértél! – kiáltotta Bali.

Mellém lépett, megragadta a karom, és megszorongatta, mintha tesztelné, hogy biztosan igazi vagyok.

– Mi bajod van? – csattantam fel. Kezdtém mérges lenni.
– Nem vettem be a béna viccedet, Bali. Most már leállhatsz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A legnagyobb döbbenetemre Bali nem hátrált meg. Úgy kapaszkodott a karomba, mintha félne elengedni.

– Nem vicceltünk, Max – állította továbbra is Erin hal-
kan. – Tényleg nem láttunk téged.

– Biztos a tükör fölötti lámpa fénye miatt – mondta April. Teljesen felkenődött az ajtó melletti falra. – Annyira erősen ragyogott. Szerintem egy optikai csalódás lehetett, vagy valami ilyesmi.

– Nem optikai csalódás volt – tiltakozott Erin. – Én pontosan Max mellett álltam. És én sem láttam őt.

– Láthatatlan volt – tette hozzá Bali komolyan.

Felnevettem.

– Csak meg akartok ijeszteni – mondtam. – És elég jól csináljátok.

– Te ijesztettél meg minket! – kiáltotta Bali. Elengedte a karomat, majd a tükör elé lépett.

Követtem a tekintetét.

– Itt vagyok – mondtam, és közben a tükörképemre mutattam. Egy hajtincs kikandikált a fejem hátuljánál. Egy gondos mozdulattal lesimítottam.

– Tűnjünk el innen! – könyörgött April.

Bali ismét dobálgatni kezdte a labdáját, és közben önmagát vizslatta a tükörben.

Erin a tükör mögé lépett.

– Túl sötét van itt. Semmit sem látok – panaszkodott. Visszajött a tükör elé, és felnézett az ovális alakú lámpára. – Azonnal eltűntél, amint meghúztad azt a láncot a lámpán.

– Te komolyan beszélsz – állapítottam meg. Most először kezdtem elhinni, hogy nem viccelnek.

– Láthatatlan voltál, Max – ismételte Erin. – Puff. És már itt sem voltál.

– Igazat mond – erősítette meg Bali, fel-le dobálva a baseball-labdáját, és közben a tükörben nézve gyönyörködött a mozdulatsorban.